(క్రిందటి సంచిక నుంచి కొనసాగింపు)

జరిగిన కథ

మహతి, వంశీ చిననాటి స్నేహితులు. ఒకే ఊళ్ళో ఉంటారు. వంశీ, సీమల సంసారంలో వింతసంక్షోభం రగులుతూ ఉంటుంది. ఈలోగా మహతికి రూమ్మేట్ గా మహతీ, వంశీల చిన్నప్పటి మరో స్నేహితురాలు గౌతమి వస్తుంది. ముగ్గురూ కలిసి వంశీవాళ్ళ అమ్మమ్మగారి ఊరు రావిపాడులో జాతర చూడడానికి బయలుదేరుతారు.

6

ఆకాశం మీద అప్సరసలు

ఒయ్యారంగా పరుగులెత్తుతున్నారు

వారి పాదాల తారామంజీరాలు

ఘల్లుఘల్లని మ్రోగుతున్నాయి

"ఎంత బా చెప్పాడసలు! నిజంగానే అప్సరసలు తిలక్ కంటపడే ఉంటారు. ఏ చామీకర చషకంతోనో అమృతం తాగించే ఉంటారు. అదే నన్ను ముక్కుపట్టి తాగించినా ఒక్క చుక్కైనా మింగుతానా? No way! ఇంతోటి గానుగ ఆడ్డానికి కలకాలం ఉండిపోవాలా ఏంటీ..!" నవ్వుకున్నాడు వంశీ. కదులుతున్న బస్ కిటికీలోంచి వెనక్కి పరిగెడుతున్న ఆకాశం చుక్కలతో మెరిసిపడుతోంది. నడిమింటనున్న జాబిలి

పదిహేనేళ్ళ మ్మాయిలా ఒక్క కళ తక్కువగా మిసమిసలాడుతోంది. ఒకటీ అరా మబ్బులు హాయిగా తేలుతున్నాయి.

"సినిమాల్లో చూపించినట్టూ ఈ బస్ కనుకా మధ్యలో చెడిపోయి ఆగిపోతే నన్ను నిద్రలేపండోయ్ బాబూ! వదిలేసి దిగిపోకండి. నాకసలే నిద్రపడితే తెల్లారేదాకా తెలివిరాదు." శాలువా బిగించి సీట్లో మునగదీసుకుంటూ మహతి చెప్పిన మాటలు గుర్తొచ్చి, నవ్వొచ్చింది వంశీకి. ముందు సీట్లో కిటికీ పక్కన గౌతమి, ఐల్ లో మహతి కూర్చున్నారు.
"శుభమా అని బస్ ఆగిపోడం కూడానా తల్లీ! అయినా నువ్వు తెల్లారేదాకా పడుకోడానికి కుదర్దమ్మాయ్. నాలుగ్గంటలకి దిగుతాం రావిపాడులో. Good night!" చెప్పాడు వంశీ రాత్రి పడుకునే ముందు.

ఇంకో పావుగంటలో బస్ రావిపాడు జంక్షన్ చేరుతుందనగా గౌతమి ఫోన్ లో అలారం మోగింది. లేచి టైం చూసుకుని బధ్ధకంగా ఆవులింతలాపుకుంటూ వెనక్కి చూసింది. కిటికీలోంచి బయటకు చూస్తున్నాడు వంశీ. లయగా కదులుతున్న బస్. గాలిని వణికిస్తున్న చలి. మహతిని తట్టిలేపింది గౌతమి. తుళ్ళి పడి లేచి "వంశీ.. లే.. లే.." అంటూ ఒళ్ళో ఉన్న హేండ్ బ్యాగ్ ని తీసి భుజానికి తగిలించుకుని లేవడానికి సిధ్ధపడింది.

***

రోడ్ పక్కగా నిలబడి ఒళ్ళు విరుచుకున్నాడు వంశీ. మహతీ, గౌతమీ చుట్టూ చూస్తున్నారు. దూరంగా వెలుగుతున్న టీ కొట్టు వైపు చూపిస్తూ.. "అక్కడ ఉంటానని చెప్పాడు రాంబాబు. పదండి." అని నడిచాడు వంశీ.

"రాంబాబా! రానేదనుకుంతా సారూ. ఫోను సేసి సూడండి. " ఉచితసలహా ఇచ్చాడు టీ షాప్ అబ్బాయి. ఫోన్ చెయ్యబోతూంటే ఆపింది మహతి.
"ఎంతదూరం ఊరు?"
"రెండు కిలోమీటర్లుంటుంది. ఆటో తెస్తానని చెప్పాడు. పదినిముషాల్లో వచ్చేస్తాడిప్పుడు బయల్దేరినా.." చెప్పాడు వంశీ.
"అక్కర్లేదైతే. నడిచేద్దాం." గౌతమి వైపు కూడా చూస్తూ అంది మహతి.
"చలిలో నడకా..!"
"మొక్క మొలిచిపోం కానీ.. " మహతి తన మాటలు తనకే అప్పచెప్పిందని గ్రహించి నవ్వాడు వంశీ. సాలోచనగా గౌతమి వైపు చూశాడు.
"నాకేం పర్లేదు. కూల్! నడిచేద్దాం." తలూపింది గౌతమి.

"దారి బానే ఉంటుంది కదా.." టీ అబ్బాయిని అడిగాడు ఎందుకైనా మంచిదని.

"బెమ్మాండం సారూ. తార్రోడ్డు. యెన్నెల." -

“*నల్లజర్ల అడవి మీద చంద్రుడు భయంకరంగా ఉదయించాడు.-* అని అవధాని చేత చెప్పించిందీ అదే తిలక్!” అనుకున్నాడు వంశీ. ముగ్గురూ మౌనంగా నడుస్తున్నారు. కీచురాళ్ళ పాటకి వాళ్ళ అడుగుల శబ్దం తాళమేస్తోంది. ఓ పదినిముషాల నడక తరువాత రోడ్డుకి ఇరువైపులా ఖాళీ స్థలం.. రోడ్ పక్కనే ఉన్న ఓ రాయి మీద కూర్చుంది మహతి.

"అయిపోయిందా ఓపిక?" నవ్వింది గౌతమి.

"ఉహూ.. అలా చూడు." ఆకాశం వైపు చూపించింది.

"స్టార్ గేజింగా ఇప్పుడు!" అనబోయి ఆగాడు వంశీ.

"ఇంత క్లియర్ స్కై సిటీలో కనిపించదు. వెన్నెలున్నా ఎంత స్పష్టంగా కనిపిస్తోందో ursa major!" మహతి తలపైకెత్తి చురుగ్గా పరిశీలిస్తోంది.

అదే రాయి మీద తనూ సర్దుకు కూర్చుంది గౌతమి. బ్యాగ్ కిందకి దింపి చేతులు రుద్దుకుంటూ నిలబడ్డాడు వంశీ.

"ఊ.. చెప్పు!" అడిగింది గౌతమి.

"వద్దులే.. పోదాం." మహతి లేవబోయింది.

"చూసుకో చూసుకో.. నేనేం అనలేదు నిన్ను. మళ్ళీ ఇంతా చేసి ‘మీ ఊళ్లో ఫ్రీగా చుక్కల్ని కూడా చూడనివ్వలేదన్న’ అప్రతిష్ట నాకెందుకూ!" వంశీ కవ్వించాడు.

"నాకేం అక్కర్లేదులే! ఎక్కడికెళ్ళినా ఇదే గోలా అని మళ్ళీ తిట్టుకుంటారు. " చిన్నబుచ్చుకుంది మహతి.

"లేదు మహీ. చెప్పు. ఇంటరెస్టింగ్ గా చెప్పాలి మరి! స్వాహిలీలో మాట్లాడకుండా." నవ్వాపుకుంటూ ప్రోత్సహించాడు.

"సరే అచ్చ తెలుగులోనే చెప్తాను. అటు చూడు. ఆగ్నేయంలో.. "

"ఆగ్నేయమా..! నీకో దణ్ణం తల్లీ! కొంకిణీలో కానిచ్చేయ్ ఈ సారికి." వంశీ మాటలకి సన్నగా నవ్వింది గౌతమి.

ఆ మాటలు అస్సలు పట్టించుకోకుండా ఆకాశాన్ని చూస్తూ చెప్పుకుపోతోంది మహతి."రేపు పున్నమి కదా. అదే అమావాస్యయితే ఎంత బావుండేదో! ఇంకా స్పష్టంగా కనిపించేది Milky Way. North లో సప్తర్షి మండలం, South East లో Milky Way.. అదే.. పాలపుంతా కనిపిస్తాయ్. మన పురాణాల్లో చెప్తారు కదా విష్ణుమూర్తి పాలసముద్రంలో ఉంటాడనీ! ఆ పాలసముద్రమే ఈ పాలపుంత అనుకుంటే.. దక్షిణాన విష్ణుమూర్తి ఉంటే, ఉత్తరాన సప్తర్షులు ఉండడం ఎంత లాజికల్ కదా! వైకుంఠ ఏకాదశికి మనం అందుకే ఉత్తరద్వారం నుండి

దర్శనం చేసుకుంటాం."

"ఆగాగు! అరచేతిలో వైకుంఠం చూపించడం అంటారు కానీ, ఆకాశంలో.. అనరు సైంటిస్టూ! అయినా నువ్విలా పురాణాలన్నీ చుక్కల్లో చూపించేస్తున్నావే! ఇవన్నీ నిజమే!" ఆశ్చర్యాలు పోయాడు వంశీ.

"ఎహే వినూ. You gotta imagine! క్షీరసాగరం లక్ష్మీదేవికి పుట్టిల్లంటారు కదా. మరి లక్ష్మి అక్కగారి పేరేవిటీ?"

"జ్యేష్ఠాదేవీ.." ట్రివియా గర్వంగా ఆన్సర్ చేసేసాడు.

"ఊ.. ఆ జ్యేష్ఠాదేవే జ్యేష్ఠా నక్షత్రం అనుకుంటే.. అది పాలపుంత పక్కనే కనిపిస్తుంది తెలుసా.. అదే దిక్కులో! Scorpius అంటారు దాన్ని. అది కనిపించాకే.. అంటే అక్కగారి వెనుకే తమ్ముడు వస్తాడు ఆకాశంలోకి. ఎవరోయ్ ఆ తమ్ముడూ? చందమామ! జ్యేష్ఠ, చందమామ, పాలపుంత .. ఒక సీజన్లో ఇదే ఆర్డర్ లో రైజ్ అవుతాయి. Makes sense కదా!"

"నిజమా!" నమ్మలేనట్టు అడిగింది గౌతమి.

"యెస్.. పురాణాలు నిజమా కాదా అనేది పక్కన పెట్టేస్తే, ఆ వ్యాసుడనే రైటర్ చాలా Smarty pants తెలుసా! తారోంకో జమీన్ పె ఉతారా! ఆ మాటకొస్తే మన పూర్వీకులందరూ భలే తెలివైనవాళ్ళు లే! చాలా గొప్ప astronomical details ఎంచక్కా కథల్లో దాచేసారు. మనం మర్చిపోకుండా అన్నమాట! అంతవరకూ ఎందుకూ.. ధ్రువుడు విష్ణుమూర్తి భక్తుడని చెప్తారా.. ధ్రువనక్షత్రం కూడా పాలపుంతని చూస్తున్న డైరెక్షన్ లో అంటే నార్త్ లో, సప్తర్షుల పక్కగా ఉంటుంది. ధ్రువుడు మహాభక్తుడు అని ఓ మంచి కథ అల్లి, 'ఆకాశంలో ధ్రువనక్షత్రంలా కదలకుండా ఎప్పటికీ నిలిచిపోమని వరమిచ్చాడు విష్ణుమూర్తి!' అని నూరిపోసేసారు మనకి. ఎందుకంటే.. ధ్రువ నక్షత్రం.. Polaris ని చూసే పూర్వం నావికులు, ప్రయాణాలు చేసేవారూ దిక్కులు తెలుసుకొనేవాళ్ళట. Polaris చాలా faint గా ఉన్నా అస్సలు కదలదు. ఆకాశంలో ఏ నక్షత్రం మారినా అది మారదు."

"గ్రేట్!!" ఇద్దరూ ఒకేసారి అన్నారు.

"అవును. నిజంగా గ్రేట్! మన పూర్వీకులు Sky maps ని చాలా తెలివిగా ఇలా కథల్లో పెట్టి మనకి ఇచ్చేసారెప్పుడో!" రాయి మీద నుండి లేచింది మహతి.

"జ్యేష్ఠాదేవి ఏదీ?" అడిగాడు వంశీ ఆకాశంలోకి చూస్తూ.

"హహహ్.. చాలా అందంగా ఉంటుంది తెలుసా! ఎంత ఒయ్యారంగా ఉంటుందో Scorpius. Beautiful constellation!" ఆగ్నేయం వైపుగా లీలగా కనిపిస్తున్న పాలపుంతనీ, కళ్ళు చికిలించుకున్నా అర్థం కానట్టున్న జ్యేష్ఠ నీ చూపించింది.

"అబ్బా! ఏం కనిపిస్తోందసలు! అంతా ఊహించుకోవడమే. అప్పుడెప్పుడో అరుంధతినీ అలాగే చూసాను." విసుగ్గా చెప్పాడు వంశీ.

"హేయ్, అరుంధతి కనిపించలేదా నీకు? నేను రాలేదు కానీ నీ పెళ్ళికీ.. లేదంటే చూపించి తీరేదాన్ని." నవ్వింది మహతి.

"ఆ.. నా తలకాయ! పెళ్ళిలో అరుంధతినీ, పెళ్ళయ్యాక మనశ్శాంతినీ చూడగలిగినవాడు భూప్రపంచంలో లేడు." నడుస్తూ చెప్పాడు.

"హహ్హహ.. ఏం స్టేట్మెంట్లు ఇస్తున్నావోయ్ కుటుంబరావ్! అంతలేసి పాట్లేం పడిపోతున్నావూ.."

మౌనంగా నవ్వుతూ నడుస్తున్న గౌతమి ఆసక్తిగా తలెత్తి చూసింది. ఊరివైపు వడివడిగా నడుస్తున్నాడు వంశీ. అతని నడకని అందుకోడానికి పరుగందుకోవలసివచ్చింది అమ్మాయిలిద్దరికీ.

***

"రాంబాబుకే చెప్పావూ! వాడు రాత్రి తాగింది దిగాక వెళ్తాడు జంక్షన్ కి. నేనేదో ఏర్పాటు చేసేవాణ్ణిగా! పాపం, ఆడపిల్లలని నడిపించావు ఉదయాన్నే. మీ అత్తనడిగితే వచ్చేస్తానన్నాడు వంశీ అనేసింది. నువ్వే కార్ లోనో వస్తావేమో అనుకున్నాను." నొచ్చుకున్నాడు గోపాల్రావు మావయ్య.

"పర్లేదు మావయ్య గారూ. మార్నింగ్ వాక్!" పేపర్ అందుకుంటూ చనువుగా ఆయనకి కాస్త పక్కగా, ఇంటి అరుగెక్కి కూర్చుంది మహతి.

వంశీ ఆయనకి ఎదురుగా కూర్చున్నాడు. కాఫీ గ్లాస్ తో బయటికి వచ్చి మహతి పక్కనే సెటిలయ్యింది గౌతమి. నువ్వు తాగావా అన్నట్టు మహతికి సైగ చేస్తూ..

"ఓ.. అయిపోయింది పిల్లా. అన్నట్టు మావయ్య గారూ, జాతర కాకుండా మీ ఊళ్ళో చూడ్డానికేమున్నాయండీ?" గోపాల్రావుని ఇంటర్వ్యూ చెయ్యడం మొదలుపెట్టింది.

"పాండవుల కోనేరుందమ్మా. బావుంటుంది. ఇంకా ఏవున్నాయీ..! చీకటి పడితే జాతర్లో పులివేషాలు చూడొచ్చు."

కిసుక్కున నవ్వాడు వంశీ. గౌతమికీ నవ్వొచ్చేసింది.

"పులివేషాలు కాకుండా.." ఉడుక్కుంటూ ఒత్తి పలికింది మహతి.

"ఏవుంటాయమ్మా పల్లెటూళ్ళో! సుబ్బరంగా కావల్సినవి చేయించుకు తిని, ఊరంతా చుట్టిరండి. మీకే బోలెడు వింతలు కనిపిస్తాయ్. రేపు వేణుగోపాలస్వామి కల్యాణం, రాత్రికి గరుడముద్ద."

"అవునయ్యా వంశీ, మీ ఆవిడని తీసుకురావల్సింది కదా? గరుడముద్దకి ఉండేది. పెళ్ళై మూడేళ్ళు కావస్తోందేమో!" గుమ్మంలో నిలబడి అడిగింది రాజ్యం.

"లేదత్తా, వాళ్ళ బాబాయింట్లో ఏదో ఫంక్షన్." ముక్తసరిగా చెప్పాడు.

"లేవండమ్మా అమ్మాయిలూ, స్నానాలు కానిచ్చి కోవెల్లోకి వెళ్ళండి. వచ్చే ఏడాదికి మీ పెళ్ళిళ్ళైపోనిదే మా వేణుగోపాలస్వామి

ఊరుకోదు." రాజ్యం లోపలికెళ్తూ చెప్పింది.

మహతీ, గౌతమీ మొహాలు చూసుకుని లోపలికి నడిచారు. గౌతమి పెదాలమీద నవ్వు చెరగలేదు. మహతి పెదవి మునిపంటి కింద నలగక తప్పలేదు.

***

"వాటీజ్ దిస్ గరుడముద్దా? ఆకాశంలో ఎగిరే గద్దలకి ఆహారపథకం లాంటిదేమన్నానా?" వేణుగోపాలస్వామి కోవెల వెనకవైపున్న కోనేటిమెట్లమీద కూర్చుని కొబ్బరి చెక్క పగలగొడుతూ అడిగింది మహతి.

"వాటేనైడియా సర్జీ! ఊహించుకోడానికే భలే వెరైటీగా ఉంది. గద్దలకి ముద్దలెగరెయ్యడం." వేళాకోళం చేసాడు వంశీ.

తెలతెల్లటి కోవెలగోపురం మీదనున్న బంగారుకలశాలకి ఉదయపుటెండ మెరుగులు పెడుతోంది. కోయిల కూత గాలిలో గిరికీలు కొడుతోంది. కోనేటి తరగల మీదనుండి తేలివస్తున్న వేప పూల సువాసన, ఉండుండి తులసివనం పంపుతున్న పరిమళంతో కలిసి వింతగా గుబాళిస్తోంది. ప్రశాంతత నిశబ్దంలో మాత్రమే ఉండదని నిరూపిస్తూ, ఉండుండి గంభీరంగా ఖంగుమంటోంది కోవెలగంట. మెట్టు మీద కూర్చుని చల్లటి నీళ్ళలో కాళ్ళు వేలాడేసుకుని తదేకంగా నీటితరగలని చూస్తోంది గౌతమి.

"సంతాన వేణుగోపాలస్వామి కదా ఈయన. ఈ ప్రాంగణంలో గరుడముద్దకి కొంగుపడితే పిల్లలు పుడతారని నమ్మకం. బావుంటుంది తంతు. రేపు సాయంత్రం చూద్దువుగాని."

"ఒహ్హో.. అందుకేనా నీ పేరు వంశీ?" గొప్ప విషయాన్ని కనిపెట్టినట్టు మొహం పెట్టింది మహతి.

నవ్వి ఇక వెళ్దామన్నట్టు ముందుకు కదిలాడు వంశీ. అనుసరించారిద్దరూ..

***

"వంశీ..." వెనకనుండి వినిపిస్తున్న పిలుపుకి ఆగి వెనక్కి చూశాడు. మహతీ, గౌతమీ కోవెల ముందు దుకాణాలలో వస్తువుల్ని పరిశీలిస్తూ నడుస్తున్నారు. కోవెల్లోంచి గబగబా నడుచుకు వస్తున్న ఆమెను సులువుగానే గుర్తుపట్టాడు.

"రజనీ ఆంటీ!!" మనసులో ఆశ్చర్యంగా అనుకుని నాలుగడుగులు కోవెలవైపు వేసాడు.

"ఏమయ్యా.. గుర్తుపట్టావా? ఎలా ఉన్నావూ?" పలకరించిందామె. ఐదున్నరడుగుల విగ్రహం, పచ్చని ఛాయ.. ముక్కుకి మెరుస్తున్న బేసరి. నవ్వుతున్న కళ్ళు . నల్లని ముచ్చట ముడిలో అక్కడక్కడ తొంగిచూస్తున్న తెల్లవెంట్రుకలు ఆమెకి వింత సోయగాన్నిస్తున్నాయి. ముదరాకుపచ్చ కోడంబాకం చీరలో నిండుగా ఉంది.

"మీరసలు మారితేగా గుర్తుపట్టకపోవడానికి!! రజనీ ఆంటీ.. ఎలా ఉన్నారు?" నవ్వుతూ పలకరించాడు.

ఆప్యాయంగా వంశీ చేతిని పట్టుకుని "బావున్నానయ్యా.." అంటూ అటుగా వస్తున్న మహతినీ, గౌతమినీ చూస్తూ ప్రశ్నగా వంశీ వైపు తిరిగింది.

"ఫ్రెండ్స్ ఆంటీ. జాతర చూస్తామంటేనూ.." చెప్పాడు.

"మీ ఆవిడ రాలేదా? నేను చూడనే లేదు. మోహన చెప్తూ ఉంటుంది. చిదిమి దీపం పెట్టుకోవచ్చమ్మా వంశీ పెళ్ళాన్నీ అని." నవ్వింది.

"మీకంటేనా! ఏమీ మారలేదు మీరు. మా చిన్నప్పుడెలా ఉన్నారో అలాగే ఉన్నారుగా!" ప్రశంసించాడు.

"పోవయ్యా.. తల నెరవట్లేదూ! బాలనెరుపనుకుంటున్నావా ఏం?" అంటూ వంశీ చేతిమీద చిన్నగా కొట్టి అమ్మాయిల వైపు చూసి పలకరింపుగా నవ్విందామె.

"మా ఊరివాళ్ళే నండీ. పెదరామయ్య గారి మనవరాలీ అమ్మాయ్. మహతి. ఆకివీడాయన. మీకు తెలుసు కదా. ఈ అమ్మాయి గౌతమి. రాచకొండవాళ్ళమ్మాయి." పరిచయం చేశాడు. చేతులు జోడించారిద్దరూ.

"నమస్కారమమ్మా. ఊరంతా చక్కగా చూపించయ్యా వంశీ. ఇంటికి రండి సాయంత్రం." నవ్వుతూ ఆహ్వానించింది.

"తప్పకుండా. మీరు కోవెల్లోకి వెళ్తున్నట్టున్నారూ.." ఆమె చేతిలో పూజసామగ్రి ఉన్న బుట్టవైపు చూస్తూ అడిగాడు.

"అవునయ్యా. నిన్ను చూసి వెనక్కొచ్చా. సరేమరి. సాయంత్రం రా. మీరూ రండమ్మా.." చెప్పి వెనుతిరిగిందామె.

"ఎంత బావున్నారో కదూ!" నడిచివెళ్తున్న ఆమెను చూస్తూ ముచ్చటపడిపోయింది మహతి. అవునన్నట్టు తలూపింది గౌతమి.

"వీళ్ళమ్మాయి పెళ్ళి నేనే చేసాను. ఎవరో చెప్పుకో చూద్దాం.." నవ్వుతూ అడిగాడు వంశీ.

"అవునా! ఎవరూ.. నాకు తెలుసా?" మహతి ఆశ్చర్యపోయింది.

"ఊ.. శ్రీధర్రావు గారి నందూ. గుర్తున్నాడా? మా వెనకిల్లు. మన జూనియర్. వీళ్ళమ్మాయ్ మోహనని చేసుకున్నాడు. పెద్ద కథలే. చెప్తా పద." నడిచాడు వంశీ.

"ఓ ఓ.. వెయిటే మినిట్! గుర్తొచ్చింది. ఏదో అడ్వెంచర్ చేసావు కదూ అప్పట్లో. అర్ధరాత్రి ఇంటికొచ్చేసారనీ ఏదో చెప్పావు."

"ఊ.. ఊ.."

"మరి ఈవిడ నీతో ఇంత కూల్ గా ఎలా మాట్లాడుతున్నారు! కట్టేసి కొట్టాలే ఈ పాటికి!"

"వాళ్ళ పెళ్ళికి ఆంటీ అడ్డు చెప్పలేదు. అసలు పెళ్ళికి సమస్య ఈమే.." చెప్తూ మహతి మొహంలో అయోమయం చూసి పకపకా

నవ్వేసాడు.

"పద పద.. చెప్తానన్నానుగా. నీకు మాంచి ఎంటర్టైన్మెంట్ ఇస్తున్నా చూడు. బ్రహ్మాండమైన లవ్ స్టోరీ." మహతి తలమీద చిన్నగా మొట్టి కదిలాడు.

"ఓయ్..పరిగెత్తకూ.. నాకు లవ్ స్టోరీస్ అంటే భలే ఇష్టం. చెప్పవూ.." మహతి గబగబా అడుగులేసింది. గౌతమి నవ్వుతూ అనుసరించింది.

ఇంకావుంది.

(రచయిత్రి బ్లాగు http://kothavakaya.blogspot.com/)

COMMENTS